

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 59/15
V Luxemburgu 4. júna 2015

Rozsudok vo veci C-15/14 P
Komisia/MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt.

Súdny dvor rovnako ako Všeobecný súd potvrdil, že dohoda uzavretá medzi Maďarskom a ropnou spoločnosťou MOL vo veci ťažby na uhľovodíkových poliach nepredstavuje štátnu pomoc

Táto dohoda kombinovaná so zvýšením sadzby poplatku za ťažbu, ktoré vyplýva z novely banského zákona, neposkytla spoločnosti MOL selektívnu výhodu

MOL je maďarská ropná a plynárenská spoločnosť, ktorá ťaží uhľovodíky najmä v Maďarsku.

Podľa maďarského banského zákona musia ťažobné spoločnosti, ktoré sú držiteľmi povolenia na ťažbu, platiť štátu banský poplatok za ťažbu uhľovodíkov, ropy a zemného plynu. Až do roku 2008 bola sadzba tohto poplatku stanovená v zásade na 12 % z hodnoty vyťaženého množstva nerastov.

V septembri 2005 spoločnosť MOL požiadala o predĺženie ťažobných práv k dvanástim uhľovodíkovým poliám, na ktoré jej bolo udelené povolenie, ale ťažba na nich sa ešte nezačala. Dohodou podpísanou v decembri 2005 MOL a Maďarsko predĺžili lehotu na začatie ťažby na týchto dvanástich poliach o päť rokov a stanovili poplatok za toto predĺženie. Podľa banského zákona musí byť suma poplatku za každý z piatich rokov vyššia než je základný poplatok; poplatok za ťažbu tak bol stanovený so sadzbou od 12,24 % do 12,6 %. Okrem toho účastníci dohody predĺžili na pätnásť rokov uplatňovanie tohto poplatku na všetky polia spoločnosti MOL, ktoré už boli uvedené do prevádzky na základe povolenia, teda na 44 uhľovodíkových polí a 93 polí zemného plynu, čo v súvislosti s nimi predstavuje zvýšenie poplatku za ťažbu. Navyše dohoda stanovila úhradu jednorazovej platby 20 miliárd maďarských forintov (okolo 68 miliónov eur). Dohoda tiež stanovila, že takto upravené sadzby zostanú nezmenené počas celého obdobia jej platnosti.

V roku 2007 bol banský zákon novelizovaný a sadzba poplatku za ťažbu sa zvýšila v zásade o 30 % s účinnosťou od 8. januára 2008. Toto zvýšenie sa však neuplatnilo na polia spoločnosti MOL, ktoré v súlade s ustanoveniami dohody z roku 2005 naďalej podliehali sadzbám stanoveným v tejto dohode.

V júni 2010 Komisia prijala rozhodnutie¹, podľa ktorého dohoda z roku 2005 (ktorá stanovovala poplatok za ťažbu voči spoločnosti MOL) spoločne so zvýšením poplatku za ťažbu, ktoré vyplýva z novely banského zákona, mali za následok zvýhodnenie spoločnosti MOL v porovnaní s jej konkurentmi, a teda predstavovali štátnu pomoc, ktorá je nezlučiteľná so spoločným trhom. V dôsledku toho Komisia nariadila Maďarsku, aby vymáhala od spoločnosti MOL túto pomoc, ktorej výška dosahovala 28 444,7 milióna forintov (okolo 96,6 milióna eur) za rok 2008 a 1 942,1 milióna forintov (okolo 6,6 milióna eur) za rok 2009.

Spoločnosť MOL podala na Všeobecný súd Európskej únie žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu Komisie.

¹ Rozhodnutie 2011/88/EÚ o štátnej pomoci C 1/09 (ex NN 69/08), ktorú Maďarsko poskytlo spoločnosti MOL Nyrt. (Ú. v. EÚ L 34, 2011, s. 55).

Rozsudkom z 12. novembra 2013² Všeobecný súd zrušil rozhodnutie Komisie z dôvodu, že žiadna skutočnosť nepreukazovala, že MOL bola zvýhodnená v porovnaní so svojimi konkurentmi, čo sa týka úhrady poplatkov za ťažbu, a že v dôsledku toho dohoda z roku 2005 spoločne s novelizovaným banským zákonom nemohla byť kvalifikovaná ako štátna pomoc. Komisia podala proti rozsudku Všeobecného súdu odvolanie na Súdny dvor.

Súdny dvor pripomína vo svojom rozsudku vyhlásenom v dnešný deň, že na to, aby bolo možné vnútroštátne opatrenie považovať za štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, musí súčasne spĺňať štyri podmienky: musí ísť o zásah zo strany štátu alebo financovaný zo štátnych prostriedkov; tento zásah musí byť spôsobilý ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi; musí priniesť príjemcovi selektívnu výhodu a napokon musí narušovať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže.

Komisia v rámci svojho odvolania spochybnila spôsob, akým Všeobecný súd vyložil a uplatnil tretiu podmienku (t. j. poskytnutie selektívnej výhody príjemcovi opatrenia).

Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že požiadavku selektivity vyplývajúcu z článku 107 ods. 1 ZFEÚ treba odlíšiť od zistenia existencie ekonomickej výhody. Pri skúmaní všeobecnej schémy pomoci je potrebné určiť, či predmetné opatrenie, napriek tomu, že na prvý pohľad poskytuje výhodu so všeobecnou pôsobnosťou, neposkytuje túto výhodu v skutočnosti výlučne v prospech určitých podnikateľov.

Súdny dvor konštatuje, že Všeobecný súd správne rozhodol, že **samotná skutočnosť, že maďarské orgány disponujú určitou mierou voľnej úvahy, ktorá je vymedzená zákonom a obmedzená na stanovenie sadzby poplatku za predĺženie, nepostačuje na preukázanie toho, že určité podniky z toho mohli mať selektívnu výhodu.** Táto miera selektívnej výhody v skutočnosti slúži na vyváženie dodatočného zaťaženia hospodárskych subjektov, aby sa zohľadnili požiadavky vyplývajúce zo zásady rovnosti zaobchádzania a odlišuje sa teda od prípadov, keď využitie takej miery je spojené s poskytnutím výhody v prospech určitého hospodárskeho subjektu.

Všeobecný súd sa taktiež nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že **skutočnosť, že sadzby stanovené v dohode z roku 2005 sú výsledkom rokovania medzi spoločnosťou MOL a maďarskými orgánmi, nepostačuje na to, aby zakladala selektívnu povahu tejto dohody** z dôvodu, že tieto orgány uplatnili svoju voľnú úvahu pri stanovení sadzby poplatku za ťažbu objektívnym a nediskriminačným spôsobom, a teda nezvýhodnili MOL v porovnaní s jej konkurentmi.

Súdny dvor navyše uvádza, že Všeobecný súd mohol oprávnené prijať záver, že **mieru voľnej úvahy priznaná maďarským orgánom, pokiaľ ide o rozhodnutie o uzavretí alebo neuzavretí dohody o predĺžení, nepriniesla spoločnosti MOL žiadnu selektívnu výhodu.** Kritériá stanovené v banskom zákone na uzavretie dohody o predĺžení sú objektívne a uplatňujú sa na všetky subjekty s potenciálnym záujmom, ktoré ich spĺňajú, takže uzavretie dohody z roku 2005 na základe tohto zákona nezvýhodnilo spoločnosť MOL v porovnaní s jej konkurentmi.

Okrem toho Súdny dvor pripomína, že vzhľadom na skutočnosť, že štátne zásahy majú rôzne formy a musia sa posúdiť na základe svojich účinkov, nemožno vylúčiť, že na účely uplatnenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ sa viacero po sebe nasledujúcich zásahov štátu musí považovať za jediný zásah, predovšetkým vtedy, ak tieto zásahy vykazujú z hľadiska ich časového rozvrhnutia, ich cieľa a situácie podniku v okamihu týchto zásahov také úzke vzájomné väzby, že ich nemožno od seba oddeliť.

V tejto súvislosti Súdny dvor rovnako ako Všeobecný súd konštatuje, že **takéto väzby medzi dohodou z roku 2005 a novelizovaným banským zákonom neexistujú.** K zvýšeniu sadzby poplatkov za ťažbu, ktoré vyplýva z novely banského zákona, došlo v súvislosti s nárastom

² Rozsudok Všeobecného súdu z 12. novembra 2013, MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt./Komisia (T-499/10), pozri tiež TK č. [146/13](#).

svetových cien ropy. Komisia však neuviedla, že dohoda z roku 2005 bola uzavretá v očakávaní takéhoto zvýšenia. Tieto dva prvky teda nepredstavovali jediné opatrenie pomoci, a teda nepredstavujú štátnu pomoc.

Za týchto okolností **Súdny dvor zamietol odvolanie Komisie ako celok.**

UPOZORNENIE: Proti rozsudku alebo uzneseniu Všeobecného súdu je možné na Súdny dvor podať odvolanie, ktoré sa obmedzuje len na právne otázky. Odvolanie v zásade nemá odkladný účinok. Ak je prípustné a dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu. Ak to stav konania dovoľuje, môže Súdny dvor vydať konečný rozsudok sám. V opačnom prípade vráti vec na rozhodnutie Všeobecnému súdu, ktorý je viazaný rozhodnutím, ktoré Súdny dvor vydal v rámci odvolacieho konania.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499